

UNIVERSITÄT
HEIDELBERG

SLAVISCHES INSTITUT

Доц. д-р Благовест Златанов

Schulgasse 6
D-69117 Heidelberg

Tel. 0 62 21 - 54 26 71
Sekretariat: 0 62 21 - 54 26 36
Telefax: 0 62 21 - 54 31 05
blagovest.zlatanov@slav.uni-heidelberg.de

Хайделберг, 5 май 2017 год.

Рецензия

по конкурса за професор в професионално направление
2.1. Филология по специалността „Теория на литературата“,
обявен в „Държавен вестник“, бр. 94, 25 ноември 2016, с. 106

Конкурсът за професор в професионално направление 2.1. Филология по специалността „Теория на литературата“ е обявен от Института за литература към БАН, София в „Държавен вестник“, бр. 94, 25 ноември 2016, с. 106.

По конкурса документи е подал един кандидат – проф. д.н. Ангел Валентинов Ангелов. След разглеждане на постъпилите от проф. д. н. Ангел Валентинов Ангелов документи и имайки предвид неговата научно-преподавателска биография и научно-изследователски постижения съм на мнение, че от негова страна са изпълнени всички формални и съдържателни изисквания на „Закона за развитието на академичния състав в Република България“, както и на действащите към него подзаконови актове, даващи право на участие в конкурса.

От момента, в който през 1981 година постъпва като „аспирант“ по „Теория на литературата“ в Института за литература на БАН, до днес проф. Ангел Валентинов Ангелов разгръща впечатляваща научно-изследователска и научно-преподавателска кариера.

Проф. д. н. Ангел В. Ангелов защитава докторска дисертация на тема "Традиция и литературно произведение. Методологически проблеми" през 1989 год. През 2007 год. придобива научната степен „доктор на изкуствознанието“ въз основата на научен труд на тема "Историчност на визуалния образ".

От 1999 до 2009 год. г-н Ангел В. Ангелов е доцент по теория и история на културата в ЮЗУ "Неофит Рилски", Благоевград. От 2009 год. до настоящия момент е професор по теория и история на културата в ЮЗУ "Неофит Рилски", Благоевград.

Законовите и подзаконовите актове постановяват, че при обсъжданията на научното жури по конкурси за професор трябва да се вземат основно предвид научно-изследователските постижения и научно-преподавателската дейност на кандидатите след придобиването на научното звание „доцент“. Тъй като в случая обаче г-н Ангел В. Ангелов вече притежава научното звание „професор“ и от 2009 год. без прекъсване е заемал длъжността „професор“, е необходимо да се предприеме съответната времева корекция. Настоящата рецензия ще се съсредоточи не върху периода след придобиването на званието „доцент“ през 1999 год., а върху периода след придобиването на последното, по-високо научно звание, т. е. званието „професор“ през 2009 год.

Първоначално ще се спра на научно-изследователската дейност и публикациите на проф. Ангел В. Ангелов след 2009 год., след което ще насоча вниманието си към неговата научно-преподавателска дейност.

Сред изследванията на проф. Ангел В. Ангелов особено място заемат онези, посветени на литературно-методологически проблеми. Съществува нагласата литературоведската, а и не само литературоведската, методология да се мисли като стройна и разгърната система от експлицитно формулирани тези или допускания по отношение на изследователския обект, от прецизно изложени изследователски процедури, от прегледен и стройно подреден понятиен инструментариум, от строго дефинирани цели и сигурни критерии за верифициране на резултатите. Не само методологията на природо-математическите науки, но и тази на хуманитаристиката се мисли като строго сциентистки и логицистичен конструкт, като продукт на един чист научен разсъдък. Методологията същевременно бива представяна като ахронична и атопосна, като успяваща да надмогне условностите на собствената си времевата и пространствената обусловеност. В този смисъл при нейното изследване много често се прибегва до съзнателното отстраняване или несъзнателното пренебрегване на всички личностни, социални и политически контексти, надхвърлящи специфичната микросоциология на изследователския колектив, на изследователската школа или течение. Нещо повече, отделните изследователи, представящи даденото методологическо направление, често не просто биват посадани в социалната стерилност на една реална или въображаема изследователска лаборатория, но биват и радикално депсихологизирани и десоциализирани. От пълнотата им на човешки личности и социални същества се извлича само чистата мисловност, родила методологическия подход. Всички останали аспекти просто биват заскобявани като нерелевантни.

В изследването на методологически подходи или отделни техни аспекти проф. Ангел В. Ангелов работи с напълно различни допускания и пристъпва откъм тъкмо противоположни позиции. Те са разработени и представени в цяла поредица от студии и статии на проф. Ангел В. Ангелов, посветени на т. нар. „европейска филология“, „европейска“ семантика и сходните им подходи – „Европейската“ историческа семантика на Лео Шпитцер“,¹ „Европейската филология“ на Ерих Ауербах“,² „Хуманизъм и Европа във филологията на Лео Шпитцер“,³ „Едуард Саид – критическа почит към Ерих Ауербах“⁴ и др. Ако проследим датите на публикуването на тези текстове, ще установим колко трайно темата занимава изследователското внимание на проф. Ангел В. Ангелов.

Всички тези изследвания възхождат от изключително нестандартното допускане, че „Европа“ би могла и би трябвало да бъде мислена като сърцевинен елемент на един филологически подход, на една филологическа методология. Какво обаче означава „Европа“ да бъде схващана като изследователски феномен, изискващ разработването на специфична филологическа методология, на една „европейска филология“?

Противно на очакванията, тук не става дума единствено да се разпознае, да се диагностицира и да се изследва смисловата множественост на една вече съществуваща представата или на една предзададена идея за Европа. Това би била по-скромната, по-незначителната част от филологическото усилие.

Напротив, изследванията на проф. Ангел В. Ангелов са посветени на обратната перспектива. За „европейската филология“ на Ауербах и за „европейската семантика“ на Шпитцер Европа не е обект, който предхожда филологическото изследване и трябва да бъде проучен като независимо съществуващ от него. Методологическата новост при подходи като „европейска филология“ и „европейска семантика“ се състои в това, че едва в рамките на техните изследователски процедури смисловите параметри на „европейското“ за първи път биват дефинирани и обособени. Тези подходи изхождат от тезата, че „европейското“ е дисперсирано в множество факти, артефакти и феномени от културната и по-специфично литературната история, чийто атрибут то се явява. И тук идва следващият важен момент. „Европейското“ не може винаги, изначално и

---

¹ Ангел В. Ангелов, „Европейската“ историческа семантика на Лео Шпитцер, В: Рая Кунчева и др., ред., Да отгледаш смисъла. Сборник в чест на Радосвет Коларов, София 2004, 140–155

² Ангел В. Ангелов, „Европейската филология“ на Ерих Ауербах, В: Литературна мисъл кн. 2 (2008), 72-102.

³ Ангел В. Ангелов, Хуманизъм и Европа във филологията на Лео Шпитцер, В: Годишник на Филологическия факултет, ЮЗУ ”Неофит Рилски” (2008), 196–238.

⁴ Ангел В. Ангелов, Едуард Саид – критическата почит към Ерих Ауербах, В: Миряна Янакиева, ред., Литературознанието като възможност за избор. Сборник в чест на Рая Кунчева, Пловдив 2012, 305–324.

непосредствено да бъде разпознато като такова. Напротив, то много често е скрито в факти, артефакти и феномени, които на пръв поглед притежават съвсем други измерения и съвсем други определения. Например, когато работи върху самата идея за „европейска филология“, Ауербах вижда в атрибута „цялостност“ едно от проявленията на „европейското“. Повече от ясно е, че „европейското“ не може спонтанно, непосредствено и безпроблемно да бъде разпознато в атрибута „цялостност“. Напротив, съществуването на връзката между двете трябва да бъде интерпретативно разкрита и аргументативно доказана едва в рамките на филологическото изследване. Тъкмо това изгражда и сърцевината на подхода. „Европейската филология“ не е обследващо-описателна, тя е хуманистично-съграждаща. Тя не открива и не идентифицира смисли, тя придава смисли и идентификации. Тя придава на множеството скрито или открито свързани помежду си факти, артефакти и феномени в културната и литературната история мегасмисъла „европейско“. В изследванията на Ауербах, Шпитцер, Курциус и техните духовни съмишленици „европейското“ и „Европа“ възникват, биват промислени, аргументативно защитени, концептуално дефинирани и словесно изложени в рамките на филологическото обследване на широк кръг текстови и, по-конкретно, художествено-текстови феномени. „Европейската филология“ и „европейската семантика“ не сварват и не изследват една предзададена представа за „Европа“, „европейската филология“ и „европейската семантика“ създават, аргументира и защитават своя представа за Европа и по това се отличават от всички останали подходи. Методологическата иновативност на този сноп от взаимно допълващи се подходи е достатъчно основание за проявения от проф. Ангел В. Ангелов траен изследователски интерес към тях. Съществува обаче още една, може би много по-силна мотивация, произтичаща от убеждението на проф. Ангел В. Ангелов, че „европейската филология“, „европейската семантика“ и сродните им подходи представляват радикална и върхова проява на „социалното присъствие на филологическото знание“.⁵ Специфичното при тях е, че те не представляват методологически парадигми, възникнали единствено и само от недрата на самата филологическа наука. Напротив, по своята същност те са научно осмисляне на социално-политически процеси със средствата на филологията. В този смисъл те има характеристиките на социален жест. Когато през първата половина на 20-ти век на континента Европа се практикуват масови форми на човешко изстребване,

---

⁵ Изразът е взет от началото на студията „Европейската“ историческа семантика на Лео Шпитцер“.

изследователи като Ауербах и Шпитцер се заемат да издирят духовните съдържания на европейското в опит да постигнат поне два ефекта.

Първо, очертавайки мащабите и значимостта на тези съдържания, те се стремят да демонстрират до каква степен военното и политическо безумие унищожават не просто настоящата екзистенция на милиони хора, но и разрушава и погребва едно „европейско“ духовно минало, съградено в течение на хилядолетия.

Второ, и тук е сърцевината на тяхната социална съпротива, дефинирайки и аргументирайки духовните съдържания на европейското, филолозите се стремят да извикат от недрата на историята идеала на „хуманната Европа“, който да бъде противопоставен на дехуманизирането на реалната Европа. На пръв поглед всичко това звучи като една монолитна задача, изискваща планомерно осъществяване. И в този план изследователският подход на проф. Ангел В. Ангелов и направените на негова основа заключения изненадват.

Потребността от съграждането и аргументирането на смислите на „европейското“ не произтича единствено от дълбоката научна промисъл. Самото оформяне на методологическите подстъпи на „европейската филология“, „европейската семантика“ и т.н. не е едно планомерно проведено начинание единствено според принципите на научната логика. В студиите си проф. Ангел В. Ангелов с едно почти фанатично уважение към детайла демонстрира до каква степен множество от на пръв поглед случайни фактори оформят вътрешните съдържания и процедури на тези подходи. Проф. Ангел В. Ангелов непрекъснато се пита дали те биха имали точно този си облик, ако Ауербах не беше се насочил към романистиката, ако Европа не беше разтърсена от Първата световна война и не съществуваше заплахата от повторен конфликт между Германия и Франция през 20-те години на 20-ти век. Дали те биха имали същия облик, ако възшествието на националсоциализма не беше запратило Ерих Ауербах и Лео Шпитцер по неведомите пътища на принудителната емиграция? Пита се каква роля играят толкова разноредови фактори като еврейството на Ауербах, облъхнатия от ориенталска атмосфера Истанбул, където е трябвало да прекара повече от десетилетие, липсата на задоволителна научна инфраструктура и по-специално на добри библиотеки в Турция.

По отношение на Лео Шпитцер, например, проф. Ангел В. Ангелов директно заявява: „Подтикът за заниманията на Шпитцер с „европейска“ историческа семантика не е научен, а политически - идването на националсоциализма на власт в Германия през 1933, разделението и разрухата на Европа през войната и непосредно след 1945.“

Разбира се, не по-малко решаваща роля за възникването на „европейската филология“ на Ауербах или „европейската“ семантика на Шпитцер играят и вътрешнодисциплинарни научни развития като напр. кризите на позитивизма и историзма, каквито ги познаваме от 19-те век, както и възходът на алтернативни методологически парадигми като „духовно-историческия метод“.

При всички положения оформянето на подходите на Ауербах, Шпитцер, Курциус или Фослер проф. Ангел В. Ангелов не разглежда като едноизмерно, оставащо в рамките на дисциплинарни дискурси начинание. С внимание, упорство и обилни доказателства той аргументира тезата си, че конкретните научно-филологически постановки и заключения, предложени от великите филолози на 20-те век, са плод на взаимодействието на разнотипни фактори като геополитически катастрофи, културно-манталитетни различия, научно-парадигмални срезове, професионално-филологически констелации, личностни кризи, поврати на съдбата и т.н. Всички те предвидимо или неочаквано, възлово или периферно, натрапчиво или незабележимо въздействат върху оформянето на конкретните научни възгледи.

И все пак, всичката тази множественост, разнопосочност и условност на предпоставките, причините и повлияванията бива овладяна от един интегриращ център. Този център за проф. Ангел В. Ангелов е фигурата на големия хуманитарист и преди всичко на големия филолог. Почти всички текстове на проф. Ангел В. Ангелов, посветени на методологически проблеми, се занимават с изключителните, открояващи се представители на филологията и културологията от края на 19-ти и първата половина на 20-ти век. Занимават го учените и личностите, успели с научно-филологически методи да понесат и премислят духовната криза на онези съдбовни десетилетия. Особено го занимава продължаващото цял живот трупане на една неимоверна ерудиция, опазената през един цял живот вяност към определени научни и етически теми, занимава го бавното, упорито, постъпателно, интегриращо, надграждащо и съграждащо научно, но и хуманистично усилие, което учени и личности като Ауербах, Шпитцер, Курциус, Фослер, Дилтай (статията „Иманентното тълкуване (Werkimmanente Interpretation) в немското литературознание“⁶) въплъщават.

През 2011 год. проф. Ангел В. Ангелов публикува на различни езици и в различни страни две възлови статии, които хвърлят тематичен и изследователско-идеен мост между

---

⁶ Ангел В. Ангелов, Иманентното тълкуване (Werkimmanente Interpretation) в немското литературознание, В: Емилия Денчева и др., ред., Sub specie aeternitatis. Сборник в памет на Жана Николова-Гълъбова., София 2015, 42–59.

разгледаните дотук изследвания и онези, които ще последват през 2014-2016 год. В първата статия „Auf eine Lampe“ von Eduard Mörike: Autonomität und Heterogenität der „klassischen“ Form“,⁷ публикувана в списание Arcadia“ на издателство „De Gruyter“, авторът се занимава с проблемен кръг, директно свързан с темата за социалните ефекти, които може и трябва да произведе филологическото и, по-конкретно, литературоведското занимание. Заемайки се с пунктуалното проследяване на историята на интерпретациите на най-анализираното стихотворение на Едуард Мьорике „Auf eine Lampe“, проф. Ангел В. Ангелов доказва, че всяко литературоведско тълкуване, дори иманентното или затвореното четене, всъщност се основава на и отстоява определени ценности и упражняват определена социална функция.

Като прегледна основа за установяването на други централни за изследванията на проф. Ангел В. Ангелов тематични и проблемни полета може да служи втората статия, която първоначално през 2011 год. се появява на български език под заглавие „Метрополия и екзотика – Хайнрих Хайне за Леопол Робер и за Александър Габриел Дьокан“,⁸ а през 2013 год. е публикувана под заглавие „Metropolis und Exotik: Heinrich Heine über Léopold Robert und Alexandre-Gabriel Decamp“⁹ в списание „Monatshefte“ на Университета в Уисконсин, САЩ.

В нея се засичат теми, които в още по-голяма степен позволяват осъществяването на преход между изследванията върху „европейската“ филология и семантика и един последващ кръг изследвания. И в тази статия в центъра на изследователското внимание стои „европейското“, само че този път фокусът е положен върху една въображаема география на Европа, разгърната в пътеписни и други текстове на Хайнрих Хайне, представящи на първо място неговото специфично отношение към определени произведения на изобразителното изкуство. По този начин текстово-езиковото, което стоеше в основата на определянето на „европейското“ в научните изследвания на великите филолози на 20-ти век, си дава среща с изградената и върху образно-сетивен художествен материал типология на Европа, предложена от Хайнрих Хайне.

Статията „Метрополия и екзотика – Хайнрих Хайне за Леопол Робер и за Александър Габриел Дьокан“ свидетелства още веднъж за трайното съсредоточаване върху

---

⁷ Angel V. Angelov, „Auf eine Lampe“ von Eduard Mörike: Autonomität und Heterogenität der „klassischen“ Form, In: Arcadia - International Journal for Literary Studies Volume 46, Issue 1 (2011), 73–98.

⁸ Ангел В. Ангелов, Метрополия и екзотика – Хайнрих Хайне за Леопол Робер и за Александър Габриел Дьокан, in: Николина Бурнева, ред., Немски романтизъм: пътеводни проекти, Велико Търново 2011, 249–282.

⁹ Angel V. Angelov, Metropolis und Exotik: Heinrich Heine über Léopold Robert und Alexandre-Gabriel Decamps, in: Monatshefte, University of Wisconsin Volume 105, Number 1, (2013), 45–70.

проблематиката на Европа, само че през две променени перспективи, които отново и отново ще занимават изследователското внимание на проф. Ангел В. Ангелов.

Първата перспектива се отнася до мисленето на Европа между Окцидента и Ориента, при това с включването на един крайно интересен балканско-италиански средиземноморски акцент. Освен в тази си статия най-вече в книгата си „Dimităr Dobrovič (1814/16-1905). (Anti)Moderne, Exotik und Souvenirbilder in der Mitte des 19. Jahrhunderts“¹⁰ проф. Ангел В. Ангелов се фокусира върху Гърция и Турция, от една страна, и върху Италия, от друга, както като особени, смесени културно-цивилизационни контексти, като въображаемо-тематични източници за създаване на произведения на изобразителното изкуство от различен порядък и с различна художествена ценност.

Именно тук се намесва и втората перспектива. Съсредоточавайки вниманието си върху изобразителното изкуство на предимно „неканонични“ автори най-вече, но не само, от 19-ти век, черпещи теми от средиземноморския ареал и в частност от Италия, проф. Ангел В. Ангелов изследва особената положеност на творбите им между ясно открояващите се социално-модернизационни процеси, изразяващи се, ако вземем типичния пример Рим, в бурно градоустройствено развитие със специален акцент върху туристическата индустрия, и силната тяга на антимодерното в изкуството. От една страна, тази тяга на антимодерното в конкретния случай включва тежненията към жанра на „идилията“ и „буколическото“, повтаряйки образци на класическата античност. В това отношение решителни анализи са проведени освен в „Метрополия и екзотика – Хайнрих Хайне за Леопол Робер и за Александър Габриел Дьокан“ и в статията „Италия като Аркадия или земният рай и смъртта в творчеството на Луи Леопол Робер (1794-1835)“.¹¹ От друга страна обаче, чрез упоритото търсене на „екзотичното“, тема, която изключително настойчиво занимава проф. Ангел В. Ангелов (виж например статията „Функции на екзотичното през XIX век“,¹² представляваща по същество основа за книгата му за Добрович), изобразителното изкуство на автори от този период все повече размива границата между западното и ориенталското, доколкото открива или „фабрикува“ „екзотични“ теми и сюжети както в тяхната „естествена“ ориенталска среда, така и в контекста на модернизиращия се Запад. Цялата вътрешна динамика на

---

¹⁰ Angel Valentinov Angelov, Dimităr Dobrovič (1814/16-1905). (Anti)Moderne, Exotik und Souvenirbilder in der Mitte des 19. Jahrhunderts, Sofia 2016

¹¹ Ангел В. Ангелов, Италия като Аркадия или земният рай и смъртта в творчеството на Луи Леопол Робер (1794-1835). <http://piron.culturecenter-su.org/2015-9-angelangelov-italia-kato-arkadia-ili-zemnia-raj/>

¹² Ангел В. Ангелов, Функции на екзотичното през XIX век. <http://liternet.bg/publish11/avangelov/ekzotichnoto.htm>

процесите може с най-ярка сила да се установи в това засрещане на „идиличното“ и „екзотичното“, което особено занимава проф. Ангел В. Ангелов.

В изследванията на проф. Ангел В. Ангелов от последните години все по-ясно се открояват две тенденции. От една страна, все по-настойчивото занимание с визуалния образ, а от друга страна, анализът на произведения на изобразителното изкуство, при които възможността за категоризиране по линията „високо“ изкуство – „ниско“/„приложно“ изкуство или силно е разколебана, или в много случаи делението е нерелевантно за осъществяването на същинската функция на даденото произведение. Така например в своята статия „Йеронимус Босх: нагласи в историческа среда“¹³ авторът дословно пише: „Предлагам подход към произведенията на Босх като към визуални образи, което означава, че въпросът дали тези произведения са изкуство е второстепенен.“ След което прояснява онова, което според него изгражда същността на тези произведения: „Повечето произведения на Босх предлагат етическа концепция за света - какво да бъде поведението на човека, за да не попадне под властта на демоничното, за да избегне греха, какво ще последва, ако членовете на общността не спазват моралните норми.“

За разлика от образа на вътрешното съзерцание визуалният образ може много по-добре да осъществи така високо ценената и така последователно изследвана от проф. Ангел В. Ангелов социална функция на изкуството. От една страна, визуалният образ може много по-ефективно да се впише в социалното обкръжение, в което човекът се движи. Социалната среда е преди всичко визуално-сетивна. От друга страна, визуалният образ може да предложи много по-директно тълкуване на социалните констелации и процеси, доколкото е способен плътно да се приближи до техните физически възплъщения. Освен това визуалният образ може да сведе и най-абстрактните послания до достъпни онагледявания. Именно „достъпността“ на визуалния образ проф. Ангел В. Ангелов разглежда като решителен фактор за значително разширената социална отнесеност на изкуствата, свързани с него. „Достъпност“ не означава елементарност, а по-скоро минимализиране на опосредстването. Тъкмо за това изследванията на проф. Ангел В. Ангелов се насочват към визуални произведения, при които опосредстването е минимализирано. Може би най-съществената разлика между „високото“ и „приложното“ изкуство е съответното нарастването на опосредстването при първото и неговото понижаване при второто. Нека да припомним, че заличаването на границата между

---

¹³ Ангел В. Ангелов, Йеронимус Босх: нагласи в историческа среда. <http://liternet.bg/publish11/avangelov/jeronimus-bosh.htm>

изкуство и неизкуство, между неутилитарност и приложност е, макар и в съвсем различна перспектива, съществен концептуално-художествен фокус, който проф. Ангел В. Ангелов анализира още в книгата си „Конкретни утопии. Проектите на Кристо“¹⁴ от 1997 год. Към Кристо (Явашев) проф. Ангел В. Ангелов се връща и в своето актуално изследване „Творчеството на Кристо (Явашев) в България: интерпретации и идеологеми“.¹⁵

Всъщност има един пункт, в който ангажирането на произведението със социални функции и снемането на опосредстването максимално се подкрепят едно друго. Казано със термините на Гадамер, това е „оказионалността“ на визуалния образ. „Оказионалност“ може да означава, че картината възниква от нагледа на една конкретна ситуация от всекидневието или като реакция спрямо нея. „Оказионалност“ може да означава, че картината възниква, за да може художникът да прехранва себе си и своето семейство. „Оказионалност“ може да означава, че картината се превръща в пазарен продукт. „Оказионалност“ може да означава, че картината възниква, за да захрани туристическата „автентика“. „Оказионалност“ може да означава, че картината възниква, за да може да бъде запазена като споменен сувенир. С всички тези аспекти проф. Ангел В. Ангелов подробно се занимава в най-новата си книга „Dimităr Dobrovič (1814/16-1905). (Anti)Moderne, Exotik und Souvenirbilder in der Mitte des 19. Jahrhunderts.“

Освен в многобройните разгледани дотук публикации научно-изследователската дейност на проф. Ангел В. Ангелов много активно се разгръща и в две други полета – осъществяването на научно-изследователски проекти и участието в научни форуми.

В периода след 2009 год. проф. Ангел В. Ангелов участва, включително и като ръководител, в шест мащабни изследователски проекти, четири от които се осъществяват в сътрудничество между български и чуждестранни изследователски и преподавателски институции. Особено внимание заслужават проектите, които освен изследователска притежават и образователна насоченост.

Такава е инициативата, включваща учредяването на научна мрежа от девет университета и академични институции от различни страни, работеща върху проект: „Съществува ли европейски литературен канон?“. Ръководител на проекта е проф. д-р Михаел Бернсен от Института по романска филология, „Фридрих-Вилхелмс-Университет“, Бон, като част от научната мрежа е и Международният докторантски колеж по италианистика към

---

¹⁴ Ангел В. Ангелов, Конкретни утопии. Проектите на Кристо, София 1997

¹⁵ Ангел В. Ангелов, Творчеството на Кристо (Явашев) в България: интерпретации и идеологеми, В: Култура бр. 23 (2815) (2015)

Института по романистика, „Фридрих-Вилхелмс-Университет“, Бон с ръководител проф. д-р Паул Гайер.

Самият проф. Ангел В. Ангелов е ръководител на научния и образователен проект „България – Италия“, 2006-2016 към ЮЗУ „Неофит Рилски, Благоевград, финансиран от отдела за култура при Министерството на външните работи на Република Италия.

Паралелно с участието в колективни изследователски и образователни проекти проф. Ангел В. Ангелов непрекъснато провежда и научни изследвания в рамките на индивидуални изследователски престоя в множество чуждестранни университети. Само за периода 2012-2016 година той реализира 5 изследователски престоя в Институт по романска филология, Friedrich-Wilhelms-Universität, Бон, Германия и във Факултета по социални науки, Università degli Studi, Флоренция, Италия.

Съществена част от изследователската дейност на един учен е участието в различни научни форуми, предлагащи възможност не просто за представянето на резултатите от собствените изследвания, но и за участие в дискусии сред професионалната общност. Проф. Ангел В. Ангелов непрекъснато и интензивно се включва в подобни форуми. Само за периода 2011-2016 год., освен в почти всички конференции и обсъждания на направлението „Теория на литературата“ на Института за литература към БАН, проф. Ангел В. Ангелов участва с доклади или единични лекции в общо 13 конференции и дискуссионни поредици, повечето от тях осъществени с международно участие.

Една от формите на принадлежност към научния дебат е и участието в научно-институционалния живот на собствената професионална среда. През периода 2011-2016 год. проф. Ангел В. Ангелов се включва като рецензент в общо 14 процедури за присъждане на научни степени и звания и заемане на академични длъжности в различни български академични институции – Института за литература – БАН, СУ „Св. Климент Охридски“, ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“, ЮЗУ „Неофит Рилски“, НБУ. Участието в тези толкова много на брой процедури показва с каква интензивност проф. Ангел В. Ангелов следи научните разработки на свои колеги от различни поколения и до каква степен е активно въвлечен в научния живот на различни институции в България.

Проф. Ангел В. Ангелов е дългогодишен преподавател по теория и история на културата в ЮЗУ "Неофит Рилски" в Благоевград, дългогодишен извънреден доцент по история и теория на културата в Нов български университет, София. Дори един бегъл поглед върху учебните програми на тези университети би дал обилна информация за обхвата и тематичното разнообразие на научно-преподавателската му дейност. Към нея трябва да се причислят и отделните курсове и лекции, които той чете в множество университети в

България и чужбина. Така например само през периода 2014-2016 год. проф. Ангел В. Ангелов чете два курса на италиански език и един курс на немски език за чуждестранни и български студенти по програма „Еразъм“ към Катедрата "Културология" в ЮЗУ "Неофит Рилски", Благоевград. Не на последно място активният преподавателски ангажимент на проф. Ангел В. Ангелов се изразява и в научното ръководство на множество дисертации на млади учени.

Въз основа на, смея да твърдя, задълбоченото познаване на научно-изследователските приноси и научно-преподавателската дейност на проф. Ангел В. Ангелов не само от периода след придобиването на последното най-високо научно звание „професор“ през 2009 год. изразявам непоколебимото си убеждение, че той трябва да заеме длъжността „професор“ в рамките на обявения от Института за литература към БАН конкурс. С това си убеждение ще се включа и в предстоящите обсъждания на научното жури.